

11.10.

PERJANTAISARJA 3

Musiikkitalo klo 19.00

TUKKIJOELLA (Suomi 1928)

Santtu-Matias Rouvali, kapellimestari

Kimmo Hakola, musiikki, kantaesitys (Ylen tilaus)

Tuotantoyhtiö: Suomi-Filmi Oy

Tuottaja: Erkki Karu

Ohjaus: Wilho Ilmari, Axel Slangus

Käsikirjoitus: Erkki Karu – Teuvo Pakkalan teoksesta Tukkijoella, nelinäytöksinen laulunsekainen huvinäytelmä (1899, viides, korjattu laitos 1922) – jonka laulujen sanat: Otto Manninen, Larin Kyösti ja Kaarlo Halme – ja laulujen säveltäjä: Oskar Merikanto

Kuvaus: Frans Ekebom

Kuvausapulainen: Armas Fredman

Lavastus: Carl Fager

Naamiointi: Hannes Kuokkanen

Naamiointiapulainen: Olavi Suominen

Musiikki elokuvateatteriorkesterille: Emil Kauppi – Oskar Merikannon näytelmämusiikin (1899) pohjalta

Leikkaus: Axel Slangus, Frans Ekebom

Studiopäällikkö: Armas Fredman

Valokuvat: Kalle Havas, Kosti Lehtinen

Pääosissa:

Urho Somersalmi (Aaprami Turkka), Ellen Sylvén (Pietolan Katri), Mary Spennert-Hannikainen (Anni), Kirsti Suonio (Maija Rivakka), Litja Ilmari (Pahna-Maija), Olga Salo (Leena), Eino Salmela (rättäri Antti Huhtanen), Paavo Costiander (Huotari), Ossi Korhonen (Pöyhö-Kustaa), Heikki Välsalmi (Heikki Tolari), Emil Lindh (talollinen J. Pietola), Agnes Lindh (rättäriin äiti), Olga Leino (Pertun leski, Pöyhö-Kustaan äiti), Mimmi Lähteenoja (Poro-Pirkko), Juho Pulssi (Korhonen), Helge Ranin (Kasuri), Kalle Grönfors [Kalle Viherpuu] (Renki-Pekka), Toivo Suonpää (tukkilainen), Virtanen II (tukilla laskeva tukkilainen), Emil Mikkola (lautamies Taurila), Sulo Räikkönen

Kuvauspaikkoja:

litti: Leinin talo (Pietola) ja Antti Lepän talo (Annin kotimökki) nykyisen Mankalan voimalaitoksen kohdalla, Mankalankosket, mm. Kaurakoski sekä Kirkkojärvi ympäristöineen ja Leininselkä.

Studio: Vironkadun studio

Kuvausaika: Kesä–syksy 1928

Ensiesitys:

5.11.1928 Helsinki (Kino-Palatsi), Kuopio, Lahti, Tampere, Turku ja Viipuri, levitys: Suomen Biografi Osakeyhtiö – tarkastusnumero: 15194 – S (sallittu) – tarkastuspituus 2852 m /20 fps/ 124 min.

Alku- ja välitekstit suomeksi ja ruotsiksi

Restauroitu, värisävytetty laitos (Suomen elokuva-arkisto 2004):

2745 m /20 fps/ 119 min

RSO Mykkää valoa 2013:

digitaalinen HD-versio: nopeus vastaa 20 fps, kesto 1 h 59 min 48 sek

Muita filmatisointeja:

Tukkijoella (Kalle Kaarna, 1937), Tukkijoella (Roland af Hällström, 1951, mukana Tauno Palo, Lasse Pöysti)

Ei väliaikaa. Elokuva päättyy noin klo 21.00.

Tukkijoella on viides ja viimeinen Yleisradion Mykkä valo -projektin tilausteoksista. Projektissa Yleisradio tilasi viideltä suomalaiselta säveltäjältä uuden musiikin 1920-luvun kotimaisiin mykkäelokuviin.

Elokuva nähdään uuden musiikin kera Yle Teemalla 6.1.2014.

TUKKIJOEELLA (Suomi 1928)

Teuvo Pakkalan laulunäytelmä *Tukkijoella* on tukkilaisromantiikan kanta-teos. Ensimmäinen sen kolmesta filmatisoinnista valmistui jo mykän elokuvan kaudella, toki tarkoitettuna esitettäväksi niin, että elokuvateatteriorkesteri soittaisi Emil Kaupin sovittamaa musiikkia, joka perustui Oskar Merikannon alkuperäissävelmiin. Menettely ei ollut tavaton. Muutamaa vuotta aikaisemmin oli valmistunut Erich von Stroheimin *Iloinen leski*. Richard Strauss itse teki elokuvamusiikkisovituksen Robert Wienerin ohjaamaan *Ruusuritariin*. *Carmenista* tehtiin 1920-luvulla monta korkean profiilin filmatisointia. Kaikissa kajahti mahtava ison orkesterin musiikki elävinä tulkitoina maailman kinopalatseissa.

Tukkijoella-näytelmä oli Teuvo Pakkalan (1862–1925) siunaus ja kirous. Se toi taloushuolien kanssa kamppailvalle taiteilijalle säännöllistä ja ter- vetullutta tuloa. Toisaalta tutkijat J. A. Hollosta Mervi Kantokorpeen ovat ar- velleet näytelmän valtaisan suosion haitanneen tekijänsä mainetta vaka- vasti otettavana taiteilijana. Kantokorpi kiinnittää huomiota Pakkalan kirjaili- jakuvan kahtiajakoisuuteen modernin proosan mestarina ja suomalaisen hu- vinäytelmän suosikkina. Pakkalan suo- sikkikirjailija oli F. M. Dostojevski, ja opintomatallaan Ranskaan hän pereh- tyi moderniin ranskalaiseen kirjallisuu- teen. Pääteoksissaan Pakkala oli niin paljon aikaansa edellä, että hänen täy- si arvonsa pystyttiin näkemään vasta 1960-luvulla.

Tukkijoella-näytelmä on romanttis- ta, todellisuuspakoista lauluviihdettä, joka päättyy kolminkertaiseen onnellis- seen loppuun viekkään räätälin juoni- en paljastuttua. Kaarlo Bergbom, Otto Manninen ja Oskar Merikanto toivat panoksensa suosikkikappaleeseen, joka sai ainutlaatuisen yleisömenestyksen. Siitä tuli Suomen suosituin näytelmä (*Nummisuutarit* on esitettyin, *Tukkijoella* katsotu- in ja toiseksi esitettyin), ja en- simmäisen filmatisoinnin valmistuessa se oli ollut lähes kolme vuosikymmentä kantaohjelmistossa kaikkialla maassa. Yksin Suomen Kansallisteatteri oli esi- täntänyt sen 300 kertaa.

Dialogi- ja lauluvetoinen näytelmä loi pohjan tukkilaisromantiikan pe- rinteelle ja perusti suomalaisen po- pulaariin fiktion arkkityyppjä, joita voi verrata commedia dell'arten hah- moihiin. Pakkalan lahjakkuuden mo- nipuolisuutta osoittaa se, että nämä kansanomaiset arkkityypit loi lahjakas moderni kirjailija aikaansa edellä ole- van kunnianhimoisen taiteellisen lin- jansa rinnalla. Juoni on luonnosmai- nen, kaavamainenkin, ja lähinnä kehys mehevää kansanhuumoria tarjoaville vuorosanoille. Näyttelijät totesivatkin, että se "elää repliikin varassa" (Heikki Välisalmi) ja "siinähan on sana kaikki kaikessa" (Kirsti Suonio).

Eskapistisen näytelmän kirjailija oli perusolemukseltaan realisti. Pakkala oli kokenut lapsena nälkävuodet, joutunut kerjuulle, menettänyt merenkävijä-iso- isän joka hukkuu Hailuodon edustalla, seurannut uittopäällikkönä toimivaa

isäänsä ja tullut tuntemaan tukkilaiselämän ja tervaveneiden todellisuutta. Hän tiesi, miten kansa eli ja taisi tietää senkin, millainen teatteri toisi sille kivatua virkistystä.

Kun Erkki Karu otti tuottaakseen *Tukkijoella*, kyseessä oli uusi panos Suomi-Filmin kansallisten merkkiteosten sarjaan ja samalla sijoitus varmaan kaupalliseen suosikkinumeroon. Näyttelijöiksi palkattiin tunnettuja, mahdollisuuksien mukaan rooleissa jo teatterissa karaistuneita veteraaneja.

Urho Somersalmi (1888–1962) oli aikansa suomalaisen teatterin johtava sankarinäyttelijä, monipuolinen lahjakkuus, joka kunnostautui niin Shakespearen kuin Tšehovinkin maailmoissa. Elokuviissa hän oli vilahtanut nimettömässä sivuosassa *Sylvissä* (1913), mutta pääosaan hänet veti koulutoveri Mauritz Stiller riikinruotsalaisen *Juhan* (1921) shemeikkamaisiksi tukkilaisiksi. Pitkän teatteriuran tehneen Somersalmen viimeinen elokuvarooli oli Väinämöinen elokuvassa *Sampo* (1959). Somersalmi oli mykän kauden ainoa suomalainen elokuvatähti. Somersalmi niitti parhaillaan suositota maailmalla Gustaf Molanderin elokuvassa *Hänen englantilainen rouvansa* (1927), kun Erkki Karu sai hänet kiinnitetyksi ensimmäiseen suomalaiseen elokuvapäärooliinsa rehtinä tukkilaispomona. Turka oli ollut Somersalmelle loistorooli näyttämöllä, ja sellainen siitä tuli myös elokuvassa. Vuonna 1996 Somersalmelle myönnettiin postuumi muisto-Jussi tästä roolistaan.

Luihuna rättärinä vakuutti ”yhtä onnistuneesti kuin puhenäyttämölläkin” Eino Salmela, joka oli esittänyt roo-

lia ”puolen ikäänsä”. Todellisia elokuvan naistähtiä Suomessa ei vielä ollut. Katria esitti Ellen Sylvin, ja häntä kohtaan tunnettiin myötätuntoa, koska ei ollut ”ensi kerta kun voi aavistaa ohjaajan jättityön, jotta neiti Sylvin saataisiin edustuskelpoiseksi”. Annin esittäjä Mary Spennert-Hannikainen taas herätti niin suurta ihastusta, että uumoiltiin jo, että hänessä on ”elokuvatäiteemme kaikesta päättäen saanut kauan kaipaamansa ’sankarittaren’”.

”Ottiatuota”-hokemastaan muistettu Tolarin teatterihahmon luoja Taavi Pesonen oli kuollut, mutta Heikki Välsalmi sai kiitosta humoristisesta tulkinnastaan. Uskonnollisen ja vehkeilevän Poro-Pirkon rooli uskottiin Mimmi Lähteenojalle (1865–1937), joka oli Kansallisteatterin kantavia voimia kansannaisten ja vahvojen äitiroolien tulkina. Hänestä tuli myös Suomi-Filmin luottonäyttelijä. Ossi Korhosen (1898–1976) tulkinta Pöhlö-Kustaasta oli ”persoonallisen, ilmehikkään ja uskottavan taiteen leimaama”, lausui muuten hyvin kriittinen Ylioppilaslehden arvostelija. Korhosen pitkä elokuvaura jatkui 1960-luvulle, ja hän ehti näytellä televisiossakin.

Kirsti Suonio (1872–1939) kuului Suomen rakastetuimpiin teatterikomedienneihin, ja hän oli tullut tutuksi myös monissa Suomi-Filmin elokuvissa. Maija kuului hänen suosituimpiin rooleihinsa teatterissa, ja yhtä mehevästi Suonio tulkitsi sen nyt valkokankaalla.

Yhtiön johtaja ja elokuvan tuottaja Erkki Karu laati *Tukkijoella*-elokuvan käsikirjoituksen. Vaikka hän muokkasi sitä, siihen jäi paljon ”mykkää pu-

hetta”, ja tarina pysyi rönsyilevänä. Ohjaajaksi Karu ei ehtinyt, sillä hänellä oli samaan aikaan valmisteilla sotilasaiheinen *Meidän poikamme*. Karu kiinnitti ohjaajiksi kaksi teatterin raskasarjalaista. Wilho Ilmari (1888–1983) oli maineikas Kiven ja Shakespearen tulkitsija, sittemmin teatterineuvos ja Suomen teatterikoulun opetusohjelman suunnittelija ja rehtori. *Tukkijoella* oli hänen esikoistyönsä elokuvaohjaajana. Axel Slangus (1890–1965) oli kantavia voimia Helsingin Svenska Teaternissa, jossa hän työskenteli ällistyttävän pitkän kauden 1918–1962. Teatterissa hänet tunnettiin niin Nikolai Gogolin *Reviisorista* kuin Arthur Millerin *Kauppatkustajan kuolemantakin*. Elokuvasa hänen jännevälinssä ylsi Erkki Karun *Nummisuutareista* Ingmar Bergmanin *Neidonlähteeseen*. *Tukkijoella* jäi Slangusin ainoaksi elokuvaohjaukseksi.

Riemukkaaseen ja vuolaaseen dialogiin perustuvan näytelmän muokkaaminen mykkäelokuvaksi oli äärimäinen paradoksi. Toisaalta *Tukkijoella* perustuu luontoon ja maisemaan, jonka kuvaamisessa elokuvalla oli ylivoimainen etusija. Erkki Karu oli filmanut *Koskenlaskijan morsiamen* litissä, ja siellä, Mankalankoskien ympäristössä, toteutettiin myös *Tukkijoella*-elokuvan kuvaukset. Sittemmin myös Valentin Vaala, Teuvo Tulio ja Roland af Hällström kuvasivat legendaariset koskenlaskukohtauksensa siellä. Erkki Karu kiinnitti elokuvaan yhtiön luottokuvaajiin kuuluvan Frans Ekebomin (1889–1965), jonka ura oli alkanut vuonna 1914 ja joka jatkoi alalla vuoteen 1958.

Kaikki riippui auringosta, mutta saatiin ”sadetta, sadetta ja aina vaan sadetta!” (Kirsti Suonio). Vieraileva toimittaja sai huomata, että litissä oleili suuri osa Helsingin teatteriväkeä auringoa odotellen. Rouva Spennert ja Ossi Korhonen hyppäsivät narua. ”Kun sääät olivat epävakaiset, jouduttiin kuvaamaan äkkiarvaamatta” (Kirsti Suonio) aina, kun auringo suvaitsi pilkistää. Pala palalta elokuva saatiin purkkiin, ja maisemat olivat tosiaankin mahtavia kuohuvine koskineen.

Vuonna 1928 elettiin mykän elokuvan timanttikautta, suurimman loiston vaihetta samalla kun äänielokuvan läpimurto jo toteutui. Joe Mayn *Kotiinpaluu* tuli Helsingin ensi-iltaan samana päivänä kuin *Tukkijoella*. Ohjelmassa jatkoi toista viikkoa Raoul Walshin *Kilpakosijat*, ja komedian kultasuoni avautui Buster Keatonin elokuvassa *Steamboat Bill, Jr.* F. W. Murnaun *Auringonnousu*, Fritz Langin *Vakoilija*, Josef von Sternbergin *Viimeinen määräys* ja Paul Lenin *Nauruihminen* olivat Suomen elokuvateattereiden ohjelmistoissa. Jokainen kriitikko näki, että teatteriväen *Tukkijoella*-filmatisointi oli kaukana siitä, missä maailmalla menttiin.

Valtalehtien arvostelut olivat kohteliaita ja yhtiön mainosaineistoa myötäileviä. Kansan Kuvalehti ja Suomen Kuvalehti tekivät elokuvasta kansijutun. Ylioppilaslehti myönsi, että elokuva oli ”ehdoton pettymys”, jota rasitti ”väsyttävän tavanomaisuuden leima”.

Helsingin ensi-ilta oli gaalanäytös, johon osallistui aitioidensa tasavallan presidentti Lauri Kristian Relander perheineen ja valtioneuvoston jäseniä.

Kansansuosio oli tavaton. Kuopiossa kaupunkiin tuli jonoittain maaseudun väkeä varta vasten elokuvaa katsomaan. Ilo oli ylimmillään, ja salit täytyivät. *Tukkijoella* oli kauden suurin kotimainen menestyselokuva ja yksi suurimman yleisömenestyksen saavut-

taneista kotimaisista elokuvista siihen mennessä.

Antti Alanen

Mykkää valoa -faktatietojen lähde:
Suomen kansallisfilmografia

MUSIIKKI ELOKUVAAN TUUKKIJOEELLA (1928) OP. 90

Olin erittäin innostunut saadessani kutsun Yleisradion Mykkä valo -projektiin. Musiikin säveltäminen mykkäelokuvaan on ollut ainutkertaisen haastava ja opettava kokemus. Koska *Tukkijoella* on Mykkä valo -sarjan viimeinen elokuva, olen saattanut oppia muiden säveltäjien ratkaisuksista. Vuorovaikutus kollegoiden kanssa onkin ollut minulle työn aikana tärkeää. Neuvottomuuden hetkellä on kilautettu kaverille.

Elokuvaan sitoutuessani lähestyin hanketta kahdelta suunnalta. Aluksi pohdin teknisen toteutuksen paradoksia: kuinka saada vaihtelevissa viiveissä kylpevä vanha filmi ja suuri sinfoniaorkesteri tahdistettua niin, että lopputuloksena on elävä yhtenäinen taideteos. Vaikeinta on ollut luoda toimiva koorinaatisto, joka pitää live-orkesterin ja filmin kuosissa. Tämä tarkoitti käytännössä esimerkiksi sitä, että musiikillinen tulkinta oli ikään kuin sisäänkirjoitettava partituuriin tietäen kuitenkin, että elävässä soitossa syntyy jo eri soitinryhmienkin välillä pyöreyttä, joka helposti raahaa mukanaan kumulatiivisia varjoja seuraavaan hengähdyskohtaan saakka.

Toinen lähestymissuunta oli löytää filmin tarinalle luonteva musiikillinen ilmaisumaailma. Opiskelin filmin analysoimalla sen useaan kertaan kuva kualta. Tämä oli mielenkiintoista monestakin syystä, mutta keskeisintä oli löytää elokuvan pulssi, siis sen sisäinen kantoaalto, värit, tuoksut ja mikä tärkeintä: henkilöiden temperamenttien kirjo.

Suuret linjat ja tunnelmat hahmotuivat toki pian, mutta kuvan pinnan sivukaistoilla tapahtuvat usein hyvin kiehtovatkin roolihenkilöiden tunne-elämän yksityiskohdat vangitsivat huomioni. Sain syvyyssuunnassa paljon informaatiota, joka ei välity filmin ajosta normaalinopeudella mutta joka on ollut minulle tärkeää. Näillä havainnoilla olisi voinut herkutella loputtomiin.

Pohdin pitkään, mikä oikeastaan on musiikin suhde kuvaan. Musiikin säveltäminen nykyaikaiseen elokuvaan lähtee täysin eri lähtökohdista kuin musiikki mykkäfilmiin. Alkujaan teattereissa on mykkäfilmien maustamiseksi esitetty pääasiallisesti erilaisia improvisaatioita ja soittolistoja hiljaisuuden

eliminoimiseksi sekä esityksellisen tilanteen luomiseksi, koska yleisö ei osannut filmin alkuaikoina katsoa elokuvaa hälisemättä.

Oli kaksi vaihtoehtoa: Luoda elokuvalle sen tapahtumia tukeva audittiivinen värimaailma ymmärtäen, että musiikki ei ole tässä kontekstissa pääosassa vaan sen tulee antaa alisteisena tilaa kuvalle. Toinen vaihtoehto oli nähdä elokuva visuaalisena draamana, jonka musiikki nostaa uudelle tasolle – toki elokuvan neitsytoikeuden huomiioon ottaen. Valitsin sekä että, mutta pääpaino on jälkimmäisessä. Tärkeää on ollut oivaltaa, että musiikki ei ole uusi päivitys jo aikaisemmin sävellettyyn musiikkiin, vaan musiikin säveltämisen kautta tahtomattakin luodaan uusi taideteos.

Sävelsin aluksi vapaasti soljuvaa musiikkia eri kohtauksiin, jo siksiinkin, että hankkeen lähtökohta on ollut myös rakentaa musiikista itsenäisesti soitettava orkesterisarja konserttielämää

varten. Uskoin olevani tämän jälkeen vahvoilla. Kun sitten ryhdyin asemoimaan musiikkia elokuvaan, paljasti elokuva todellisen primadonnan roolinsa. Mikään järjellinen ei asettunut järkevästi kuusiinsa, vaan musiikki oli tavuteltava uudelleen sekunti sekunnilta, niin että pienistä kohtauksista rakentui elokuvan tahto. Tämä detaljivaiheen työ on ollut työhistoriani vaativin: raskas, mutta mielenkiintoinen. Lisäksi minun oli päivittäin muistutettava itseäni siitä, että musiikkia ei tule ajatella itsenäisesti ilman kuvaa.

Sinä päivänä kun oivalsin, että elokuva on kuin solisti, jolle minä rakennan konsertoivat puitteet, alkoi työni nautittavin osuus. Ymmärsin olevani oikealla tiellä, jossa erilaiset ydinaiheet risteilevät metamorfoosien kautta uusiin asetelmiin ja elokuvan pintatason tapahtumien ylle rakentuu hengittävä kokonaismuoto, jolla on kaunis loppu.

Kimmo Hakola

SANTTU-MATIAS ROUVALI

Santtu-Matias Rouvalin kapellimestariura on edennyt lyhyessä ajassa suurin harppauksin. Vuonna 2007 Leif Segerstamin, Jorma Panulan ja Hannu Linnun johdolla alkaneiden kapellimestariopintojen ohella Rouvali on jo ehtinyt johtaa merkittäviä sinfoniaorkestereita niin kotimaassa kuin ulkomaillakin. Ennen orkesterinjohdonopintojaan hän opiskeli lyömäsoittimia Sibelius-Akatemian nuorisokoulutuksessa.

Rouvali toimii syksystä 2013 lähtien Tampere Filharmonian taiteellisenä johtajana ja Kööpenhaminan fil-

harmonisen orkesterin päävierailijana. Hän on myös Tapiola Sinfoniettan taiteellinen partneri. Niin ikään hän jatkaa RSO:n kanssa alkanutta tiivistä yhteistyötä tulevinä vuosina.

Viime kaudella Rouvali johti mm. Ruotsin radion sinfoniaorkesteria, Ranskan radion sinfoniaorkesteria, Dresdenin filharmonikkoja sekä Lontoon Philharmonia-orkesteria. Rouvali on työskennellyt Sakari Oramon assistenttina Kokkolan oopperakesästä vuodesta 2009 ja johtanut siellä mm. Bizet'n Carmenin sekä Mozartin Taikahuilun.

RADION SINFONIAORKESTERI

Radion sinfoniaorkesteri (RSO) on Yleisradion orkesteri, jonka tehtävänä on tuottaa ja edistää suomalaista musiikkikulttuuria. Orkesterin uusi ylikapellimestari on Hannu Lintu.

Radio-orkesteri perustettiin vuonna 1927 kymmenen muusikon voimin. Sinfoniaorkesterin mittoihin se kasvoi 1960-luvulla. RSO:n ylikapellimestareita ovat olleet Toivo Haapanen, Nils-Eric Fougstedt, Paavo Berglund, Okko Kamu, Leif Segerstam, Jukka-Pekka Saraste ja Sakari Oramo. Saraste ja Oramo ovat RSO:n kunniakapellimestareita.

RSO:n ohjelmistossa on tärkeällä sijalla usein suomalainen musiikki ja orkesteri kantaesittää vuosittain useita

Yleisradion tilausteoksia. RSO:n tehtäviin kuuluu myös koko suomalaisen orkesterimusiikin taltioiminen kantanauhille Yleisradion arkistoon. Kaudella 2013–2014 orkesteri kantaesittää kuusi kotimaista Yleisradion tilaamaa teosta.

RSO on levyttänyt mm. Eötvösin, Nielsenin, Hakolan, Lindbergin, Saari-ahon, Sallisen, Kaipaisen ja Kokkosen teoksia sekä Launiksen Aslak Hetta -oopperan ensilevytyksen. Orkesterin levytykset ovat saaneet merkittäviä tunnustuksia, kuten BBC Music Magazine- ja Académie Charles Cros -palkinnot. Lindbergin ja Sibeliuksen viulukonsertot sisältävä levy Lisa Batiashviliin kanssa (Sony BMG) sai MIDEM Classical Awards

-palkinnon 2008. Samana vuonna New York Times valitsi toisen Lindberg-levytyksen vuoden levyksi.

RSO tekee säännöllisesti konserttikiertueita ympäri maailmaa. Kaudella 2013–2014 orkesteri tekee Hannu Linnun kanssa Keski-Euroopan kiertueen.

RSO:n kotikanava on Yle Radio 1, joka lähettää orkesterin kaikki konsertit yleensä suorina lähetyksinä niin Suomesta kuin ulkomailtakin. Osoitteessa yle.fi/klassinen voi konsertteja kuunnella sekä katsella korkealaatuisen livekuvan kautta. Syksyllä 2013 Yle Teema lähettää kaikki Hannu Linnun johtamat konsertit suorina lähetyksinä.